

Εορτάστηκε ο Άγιος Χαράλαμπος στην Λουσάκα της Ζάμπια

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

Σήμερα 10 Φεβρουαρίου ,ημέρα κατά την οποία η Αγία μας Εκκλησία τιμά την ιερά μνήμη του Αγίου Χαραλάμπους του Ιερομάρτυρος και Θαυματουργού, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ιωάννης τέλεσε Θεία Λειτουργία μετά Αρτοκλασίας στο Ιερό Παρεκκλήσιο της Ιεράς Μητροπόλεως.

Άγιος Χαράλαμπος

Ένας ταπεινός δούλος και θαυματουργός μάρτυρας του Χριστού, γεννήθηκε στην Μαγνησία τὸ 90 μ.Χ. περίπου καὶ μαρτύρησε στὰ χρόνια των μεγάλων διωγμῶν τῆς Χριστιανοσύνης. Ἡ Μαγνησία αὐτὴ κατὰ πάσαν πιθανότητα ἦτανε στὴ Θεσσαλία. Τὰ ἑρεμιά της σώζονται ἀκόμη κοντὰ στὸ χωριὸ ποὺ λέγεται «Μηλιές». Εἶχε τὸ

εὐτύχημα νὰ γεννηθῇ ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς χριστιανούς ποὺ κρατούσανε τὴν πίστι τους στὸ Χριστὸ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους στοὺς δύσκολους, ἀλλὰ ἥρωικούς ἐκείνους χρόνους τῶν διωγμῶν.

Στην Μαγνησία ἔζησε ὅλη του τὴν ζωὴ ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος. Ἐκεῖ σὰν νέος, ἦτανε φωτεινὸ παράδειγμα συνετῆς ζωῆς. Ἀργότερα ἡ πίστις του στὸ Χριστὸ ἔγινε πιὸ φλογερὴ καὶ ἡ ἐπιθυμία του νὰ βοηθήσῃ τοὺς Χριστιανούς καὶ τοὺς εἰδωλολάτρες, νὰ σωθοῦνε, πιὸ μεγάλη. Δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ, ὅταν σκεπτότανε, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό, ποὺ δὲν ξέρουν ποιὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τους .

Ἔτσι ἐγίνε ιερέας το 130 μ.Χ. Ἡ ζωὴ του ἦταν μια συνεχῆς υπηρεσία αφοσίωσης στο Χριστό καὶ αγάπης πρὸς τον πλησίον.

Ὅταν ξέσπασε διωγμὸς ἐναντίον των Χριστιανῶν, στα χρόνια του Σεπτιμίου Σεβήρου, κάποια πνευματικὰ τέκνα του αἰγίου Χαράλαμπους προσπάθησαν νὰ τον πείσουν νὰ φύγει, γιὰ νὰ μὴ συλληφθεῖ. Εκείνος, φυσικά, ἀρνήθηκε, γιὰτί εἶναι ἀδύνατο στον καλὸ ποιμένα νὰ εγκαταλείψει τὸ ποίμνιό του τὴν ὥρα του κινδύνου καὶ γιὰτί ἦταν ἐτοιμὸς κάθε στιγμή γιὰ τὴν ὁμολογία καὶ τὸ μαρτύριο.

Το μαρτύριο τοῦ Ἀγίου Χαράλαμπου

Το 198 μ.Χ ο ἐπαρχὸς Λουκιανὸς ἔφερε μπροστὰ του τὸ Χαράλαμπο καὶ τον ἀπειλῆσε ὅτι θα τον βασάνιζε πολὺ σκληρά, γιὰ νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό.

– Ἄκουσε γερο-Χαράλαμπε, του λέει βλοσυρά. Σέβομαι τα 113 σου χρόνια, γι' αὐτό δε διέταξα νὰ σε συλλάβουν ἀμέσως. Θέλω νὰ πάψεις νὰ προκαλεῖς με τα κηρύγματά σου, γιὰτί θα μετανιώσεις πικρά. Γιὰ νὰ μὴ σε βασανίσω καὶ γιὰ νὰ μὴ σε θανατώσω, θέλω νὰ θυσιάσεις στα εἰδωλά μας, στους θεοὺς μας, πού' ναι ἀληθινοί.

– Δε με φοβίζουν ἐπαρχε, οἱ ἀπειλές σου. Το ξέρεις πως οἱ χριστιανοί δε φοβούνται τὸ θάνατο. Κι ἐγὼ δεν τον φοβάμαι πὺ εἶμαι 113 ἐτῶν. Τον περιμένω χωρὶς καμιά ἀγωνία!

– Μα θα ἔχεις ἓνα πολὺ σκληρὸ θάνατο ἀπὸ μένα.

– Εμεῖς οἱ χριστιανοί, εἴμαστε ἐξοικειωμένοι με τους ἀγῶνες καὶ τους πολέμους, ὅπως οἱ γενναῖοι στρατιῶτες δεν ἐπιθυμοῦν τὸν ἡσυχὸ θάνατο στο κρεβάτι, ἀλλὰ τὸν δοξασμένο τῆς μάχης. Σε μένα ὑπάρχουν τα γηρατειά, ἀλλὰ νὰ μάθετε καλὰ ὅτι στους δικούς μας ἀγῶνες τὸ παν εἶναι ἡ ψυχὴ, ἡ αποφασιστικότητα, ἡ αὐταπάρνηση. Αὐτά δεν πέφτουν με τὴν ηλικία, ἀλλὰ μένουν πάντοτε ἀνθηρά καὶ

νέα.

Αμφιβάλλεις, έπαρχε; Δοκίμασε. Και θα δεις ότι με τη χάρη του Κυρίου μου Ιησού Χριστού θα κουρασθούν οι ακμαίοι δήμιό σου, χωρίς ο ιερέας Χαράλαμπος να ζητήσει την επιείκειά σου.

Το τέλος του Αγίου

Εκνευρισμένος από τα λόγια αυτά ο έπαρχος, διατάζει και τον γδέρνουν ζωντανό. Αυτός, όμως, αντί να σπαράζει από τον πόνο, δοξολογούσε το Θεό για την αντοχή που του έδινε. Ο Λουκιανός εξοργίστηκε και παίρνοντας ο ίδιος σιδερένια νύχια, προσπάθησε να πληγώσει το σώμα του αγίου και ως εκ θαύματος, τα χέρια του κόπηκαν και έμειναν κρεμασμένα πάνω στο σώμα του αγίου, ο οποίος ωστόσο παρακάλεσε το Θεό να αποκαταστήσει την αρτιμέλεια του έπαρχου.

Τότε οι δύο δήμιοι και τρεις γυναίκες, που ήταν εκεί, βλέποντας το θαύμα πίστεψαν στον αληθινό Θεό. Ο έπαρχος θύμωσε και διέταξε να τους αποκεφαλίσουν.

Ο λαός όμως άρχισε να διαμαρτύρεται για τα απαίσια βασανιστήρια και φοβισμένος τότε ο έπαρχος του χάρισε την ελευθερία.

Λίγο αργότερα επισκέπτεται τη Μαγνησία ο Σεπτίμιος Σεβήρος και διατάζει τον αποκεφαλισμό του Χαράλαμπου. Όμως πριν προλάβει το ξίφος ν' αγγίξει πάνω του, παράδωσε την ψυχή του στο Θεό.

